

ония ограничени условия на развитие, дѣто ще прѣкарате животъ на страдания, и въ васъ ще остане само едно голо съзнание. И знаете ли какво е положението на единъ човѣкъ, който е умрѣлъ? Единъ день ще изпитате малко по-осезателно туй чувство. Когато умрѣлиятъ стане само на кости, неговата душа обикаля тия кости и казва: „Колко красиви бѣха тѣ!“ и плаче: „Туй богатство ми остана; отиде мазилката“. Тухлитѣ и плочитѣ сж тамъ, и слѣдъ врѣме тия кости пакъ ще възстановятъ своя първоначаленъ храмъ, и затова Господь пита пророка: „Сине чловѣчески, тия кости могатъ ли да оживѣятъ?“ Пророкътъ отговаря: „Ти знаешъ, Господи!“ Господь казва: „Проречи тогава за Духа да дойде и да ги оживи“¹⁾. Еднъжъ Едисонъ направилъ една малка смѣшка съ нѣкои свои приятели: направилъ два скелета да се движатъ автоматично, свързалъ краката и ржцѣтѣ имъ съ телъ, турилъ грамофони на ржцѣтѣ и електрически лампички въ очитѣ, и тогава тия два автомата почнали да говорятъ: „Ние бѣхме едно врѣме като васъ — ядѣхме и пиехме; вижте какви сме сега!“ Всички се изпоплашили и хукнали да бѣгатъ. Дълго врѣме Едисонъ трѣбвало да ги убѣждава, че това е само една смѣшка, направена отъ него. При сегашното анормално живѣне всѣки човѣкъ ще се намѣри въ единъ скелетъ, неспособенъ за работа, за мислене, за дѣйствиe. И затова Христосъ се обръща къмъ Своитѣ ученици и имъ казва: „Не бойте се“. За да можемъ да регулираме туй чувство — страхътъ, трѣбва напълно да се обосновемъ на Божествения Законъ, на съзнанието въ насъ, че сме свързани съ Бога. Въ насъ нѣкой пжтъ се заражда мисль: „Искаме да видимъ Го-

¹⁾ Езекииль 39.